

Sygn. akt: I C 34/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Gabriela Jarawka
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Mosoń

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. w Jastrzębiu-Zdroju

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.434,00 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Przewodnicząca:

Sygn. akt I C 34/15

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W., pozwem z dnia 4 czerwca 2014r. domagał się zasądzenia od J. W. kwoty 10.187,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył od (...) Bank S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej a kwota dochodzona pozwem wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 4 czerwca 2014r. i składa się z należności głównej w kwocie 4.168,75 zł i odsetek umownych w kwocie 44,19 zł.

W dniu 23 czerwca 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od wydanego nakazu zapłaty pozwany J. W. wniósł sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek zawierał umowę w (...) Bank S.A., jak również z jego poprzednikiem prawnym. Wskazał, że roszczenie powoda nie dostało w należyty sposób uzasadnione i udowodnione. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Na skutek zobowiązania Sądu do usunięcia braków formalnych pozwu, strona powodowa dołączyła umowę sprzedaży wierzytelności, wyciąg z załącznika do umowy, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wezwanie do zapłaty.

Sąd ustalił:

Umową z dnia 26 lutego 2014r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zbył wierzytelność Banku wobec pozwanego J. W. wynikającą z umowy z dnia 7 marca 2002r. na rzecz powoda (...)z siedzibą w W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 26.02.2014r. k. 27-30 akt, wyciąg z załącznika do umowy przelewu k. 18 akt)

W piśmie z dnia 8 maja 2014r. sporządzono wezwanie pozwanego do zapłaty kwoty 10.147,52 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 8.05.2014r. k. 31 akt)

W treści wystawionego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 4 czerwca 2014r. wskazano, że wierzytelność powoda wynika z umowy bankowej o nr (...) - (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 17 akt)

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Przepis art. 509 § 1 k.c. stanowi, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 kc). Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew natomiast nie zawierał żadnego dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego względem (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Z treści uzasadnienia pozwu nie wynikało też, aby pozwany zawarł umowę w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej, w konsekwencji czego pozwanemu przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ k.c.). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 28 czerwca 2004 r. z późn. zm.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., sygn. akt P 1/10). Z tej też przyczyny powód winien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 k.p.c.).

Powód nie przedłożył umowy pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwanym, nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można by było odtworzyć treść pierwotnego stosunku prawnego oraz wysokość zobowiązania, a załączył jedynie dowody ograniczające się w istocie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo przy tym kiedy i w jakiej wysokości nominalnej powstało zobowiązanie pozwanego i z jakiego tytułu zostało naliczone. Nie wiadomo też za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód naliczył odsetki. Nie sposób też ustalić, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową (przy założeniu jej istnienia) łączącą zbywcę z pozwanym. Tym samym powód nie wykazał istnienia podstawy stosunku cywilnoprawnego tj. faktu zawarcia umowy przez jego poprzednika prawnego z pozwanym.

Zgodnie z art. 6 k.c. ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Powołany przepis wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Z pierwszej reguły, wyrażonej w art. 6 k.c., wynika, że nawet przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona powodowa tego nie uczyniła, co w kontekście z zobowiązaniem Sądu do przedłożenia dowodów wskazanych w pozwie, pod rygorem skutków prawnych z art. 233 §2 kpc, pociąga za sobą skutek w postaci nieudowodnienia roszczenia.

Powód jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinien być świadomy zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowany przez zawodowego pełnomocnika powinien wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinien je należycie zaoferować i przedłożyć Sądowi wraz z pozwem. Zaniechanie powoda w tym zakresie może tylko zadziałać na jego niekorzyść.

W konsekwencji roszczenie powoda jako nieudowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu określoną art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą proces. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednol. Dz.U. z 2013r., Nr 461) oraz opłaty od pełnomocnictw w kwocie 34 zł.

J., dnia 5 czerwca 2015 r. Sędzia